

# Debrecen

A város lapja

XII. ÉVFOLYAM 17. SZÁM

2010. MÁJUS 12.

Egy hinta, egy kis mászóka, egy forgó – mindez vascsövekkel megoldva. Na és egy focikapunak használt homokozó, ott vetődve ugyanis nem ütöttük meg magunkat. Ennyi volt annak idején az én játszóterem. Nem volt valami nagy szám, de szeretünk ott rohangálni sötétedésig.

Ma már persze minden másképpen van. Hiszen az uniós normák, szabványok szigorúan előírják nekünk szinte mindent. Egyre több helyen tűnnek el a durva vascsövek, s kerülnek a helyükre az esztétikus fajtékerek. Azóta tudjuk például, hogy a legjobb erre a célra az akác és a cédrus: utóbbi ellenáll az időjárás hatásainak, s szakmai nyelven szólva kitűnő „dimenzionális stabilitással rendelkezik”. Azt is megtanulhatták a játszótérek tervezői, hogy az egy méternél alacsonyabb esésmagasságú játékok alatt megfelelő ütécscillapításra van szükség – bezzeg mi annak idején hatalmasakat nyekkentünk a csúszda alatt.

A mai gyerekekre már sokkal jobban vigyáznak. Debrecenben 300 millió forintot költöttek játszótér-felújításra az elmúlt nyolc évben – legutóbb a Hajó utcán újult meg egy 23 millióért. Vámospércsen ez idáig egyáltalán nem volt ilyen hely, de most született mindjárt kettő, mert az önkormányzat vezetői a jelen szorító gazdasági présében is úgy gondolták: fontos, hogy legyen, hiszen a lakosaik csaknem negyede gyerek. Boldogan vették birtokba a lurkók a grundokat, mert játszani jó – főként akkor, ha van kéznél egy-két jó pajtás. Persze az is jó lenne, ha anya és apa ráérne néha.

De a családi együttlétekre nincsen uniós előírás...

Gurbán György



(Fotó: Nagy Gábor)

**Miénk a vár!**